

rep.nr.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 3 MAART 2011

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

D

appellante, vertegenwoordigd door mr. NIEUWDORP loco mr. VAN
HAELEWEYCK Michel-Joseph, advocaat te 1730 ASSE, Arsenaalstraat 1

tegen:

RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING,
openbare instelling, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VAN DER STEICHEL loco mr.
BIESEMANS Bart, advocaat te 1080 BRUSSEL, Schoonslaapsterstraat 29
B1

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 12-02-2010 door de arbeidsrechtbank te ~~Brussel, 28e kamer (A.R. 13027/08)~~.
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 22 maart 2010;
- de conclusies die voor de beide partijen ter griffie werden neergelegd;

- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 13 januari 2011, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft op 19 januari 2011 zijn schriftelijk advies ter griffie van dit arbeidshof neergelegd. De termijn om een repliekconclusie op dat schriftelijk advies ter griffie neer te leggen verstreek op 20 januari 2011, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.
Mevrouw D werd op 20 februari 2007 arbeidsongeschikt erkend door de adviserend geneesheer van haar ziekenfonds wegens problemen (gonartrose) in haar linkerknie.

Bij beslissing van 11 augustus 2008 heeft de Geneeskundige Raad voor de Invaliditeit van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering een einde gesteld aan de erkenning en dit vanaf 18 augustus 2008. De Geneeskundige Raad was van oordeel dat er een voldoende behoud was van de functionaliteit van de linkerknie voor het verrichten van administratief werk.

2.
Bij verzoekschrift van 26 september 2008 heeft mevrouw D deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 30 april 2009 heeft de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk verklaard en alvorens een uitspraak te doen over de grond van de zaak, een deskundig onderzoek bevolen.

De deskundige heeft haar verslag neergelegd op 8 september 2009. De deskundige oordeelde dat op de datum van de bestreden beslissing, en ook daarna, mevrouw D niet aan de voorwaarden voldeed om verder erkend te worden in de ziekteverzekering.

Bij vonnis van 12 februari 2010, ter kennis gebracht op 24 februari 2010, heeft de arbeidsrechtbank, overeenkomstig het advies van de deskundige, de vordering als ongegrond afgewezen.

3.
Bij verzoekschrift van 22 maart 2010 heeft mevrouw D hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is aldus tijdig ingesteld. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

De deskundige steunde haar conclusie in hoofdde op de vaststelling dat mits het plaatsen van een knieprothese, mevrouw D terug in de mogelijkheid zou zijn haar werk uit te voeren. Zij stelt dat er medisch geen argument is om het plaatsen van deze prothese uit te stellen. Zij voegt daaraan toe dat, ook zonder het plaatsen van een knieprothese, mevrouw D toch nog in de mogelijkheid is zittend of niet kniebelastend werk uit te voeren.

Mevrouw D wijst erop dat de arbeidsongeschiktheid door de deskundige had dienen bepaald te worden op grond van het geheel van de letsels en de functionele stoornissen die zij op het tijdstip van de arbeidsonderbreking vertoonde, en dus abstractie makend van de knieprothese die volgens de deskundige had moeten geplaatst worden. Zij wijst erop dat haar behandelende geneesheren twijfelden over de opportuniteit van het plaatsen van een knieprothese gelet op haar (relatief) jonge leeftijd en het uitgesproken risico op een sudeckatrofie. Zij verwijst ook naar bijkomende medische verslagen, die aantonen dat haar arbeidsongeschiktheid nog steeds verergert, met als gevolg dat thans de behandelende geneesheren de plaatsing van een knieprothese overwegen.

2.

Overeenkomstig artikel 100 § 1 al.1 van het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen wordt als arbeidsongeschikt erkend de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon van dezelfde stand en met dezelfde opleiding kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door de betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Overeenkomstig al.2 van dezelfde bepaling wordt de vermindering van het vermogen tot verdienen tijdens de eerste zes maanden van de arbeidsongeschiktheid gewaardeerd ten aanzien van het gewone beroep van de betrokkene, in zoverre de oorzakelijke aandoening voor een gunstig verloop of voor een genezing vatbaar is binnen een tamelijk korte tijdspanne.

3.

Met mevrouw C kan aanvaard worden dat, volgens de concrete elementen van de zaak, haar niet kan verweten worden dat zij geen knieprothese liet plaatsen. De behandelende geneesheren hadden het plaatsen van deze prothese immers afgeraden omwille van haar leeftijd en het risico van een sudeckatrofie, risico dat zich reeds gemanifesteerd had bij een polsoperatie in december 2003. Uit het medisch dossier van het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering blijkt overigens niet dat haar ooit gezegd werd dat zij een knieoperatie diende te ondergaan ten einde haar arbeidsbekwaamheid te herwinnen. De verdere erkenning van de arbeidsongeschiktheid had, op deze basis enkel naar de toekomst toe kunnen ~~afhankelijk gesteld worden van het laten uitvoeren van deze ingreep.~~

4.

De deskundige steunt haar conclusie echter niet alleen op de stellingname met betrekking tot het plaatsen van een prothese maar ook op de vaststelling dat ook

zonder de prothese, mevrouw D toch nog in de mogelijkheid was zittend of niet kniebelastend werk uit te voeren.

Deze bevinding wordt door mevrouw C niet voldoende medisch weerlegd. In het verslag van dokter Roosens is er geen onderzoek naar de mogelijkheid om andere, minder kniebelastende arbeid te verrichten. In het verslag van dokter Ringoet wordt enkel gesteld dat mevrouw D niet meer in staat is het beroep dat zij gedurende 34 jaar uitoefende verder te zetten omdat dit beroep in concreto (een secretaresse in een labo) een grote mobiliteit veronderstelde. Deze geneesheer, die als deskundige een grote ervaring heeft inzake evaluatie van de arbeidsongeschiktheid in de ziekteverzekering, geeft echter toe dat naar de letter van de wet er inderdaad een discussie kan bestaan over de vraag of mevrouw D voldoet aan het criterium van artikel 100 van de gecoördineerde ziekwet. Hij verwijst echter naar de grote arbeidsbereidheid van mevrouw D en naar haar schitterende staat van dienst. Zulks zijn echter geen elementen die het hof kan in rekening brengen bij de beoordeling van de zaak.

Er wordt nergens tegengesproken dat mevrouw D <, in functie van haar studies (kantoor) en haar grote ervaring in secretariaatwerk, in aanmerking kan komen voor diverse secretariaatsfuncties, die niet kniebelastend zijn en niet vereisen dat zij, zoals in haar vroeger uitgeoefende betrekking, veel moet rondlopen. Vele secretariaatstaken vereisen geen grote mobiliteit.

Het hof kan begrijpen dat, ingevolge haar zeer lange anciënniteit in dezelfde functie en haar leeftijd de overschakeling naar een andere functie voor mevrouw D verre van evident is, maar artikel 100 van de gecoördineerde ziekwet laat het hof niet toe daarmee rekening te houden.

Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean-Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt, overeenkomstig artikel 1017 al.2 van het Gerechtelijk Wetboek, het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van mevrouw D op 145,78 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Jean-Marie BOULOGNE,
Hedwig SILON,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer.

griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Hedwig SILON

Jean-Marie BOULOGNE

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 3 maart 2011 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS